

RAY COMFORT: IGAZ ÉS HAMIS MEGTÉRÉS

Ma este, Isten kegyelméből, szeretnék megosztani veletek egy tanítást, melynek az a címe, hogy Igaz és hamis megtérés. Ez egy nagyon kijózanító tanítás, olyan üzenet, amelyre nagy szükség van a mai egyházban. Van egy tanításom: „A pokol legféltettebben őrzött titka” címmel, amely arról szól, hogyan használható a Törvény az evangélizációban. Tény az, hogy Isten Törvénye, a Tízparancsolat volt a lényege Isten olyan nagy emberei evangélium hirdetéseknek, mint amilyenek Wesley, Moody, Whitfield és Jonathan Edwards voltak. Ők mondták azt, hogy ha nem használod a Törvényt, az szinte biztos, hogy hamis megtérésekhez vezet.

Az Egyesült Államok egyik legnagyobb felekezetének hivatalos újságában, az American Horizons-ban olvastam, hogy ez a 11.500 gyülekezetet magában foglaló felekezet az „Aratás évtizede” első évében, 1991-ben 294.000 Krisztus melletti döntést regisztrált. Ebből az istentiszteleteken mindössze 14.000 főt lehetett megtalálni, amely azt jelenti, hogy nem tudtak elszámolni a maradék 279.000 Krisztus melletti döntéssel. És ez az átlagos modern evangélizációs statisztika, legyen szó akár kampányokról, akár helyi, gyülekezeti evangélizációkról.

Sok megtérő azonban nem morzsolódik le. Őket addig babusgatják, míg végül bent ragadnak a helyi gyülekezetben, ahol jó a társasági élet. Benn is maradnak a gyülekezetben, abban a hitben, hogy üdvösségük van, de mivel nem rendelkeznek azokkal a dolgokkal, melyek az üdvösség velejárói, ezért nincs valódi alapja az üdvösségüknek.

Nos ez a szörnyűség egyszerűen azért történik, mert nem követjük a bibliai példát, és nem hirdetjük a büszkéknek a Törvényt és az alázatosoknak a kegyelmet. Minden alkalommal, mikor Jézus egy arrogáns, öntelt és felfuvalkodott embernek készült hirdetni az evangéliumot, a kegyelmet megelőzte a törvényt. Mindig. A Törvénnyel megtörte a kemény szívet, az evangéliummal pedig ezt, az összetört szívet gyógyította meg.

Miért tette ezt? Azért mert Ő mindig azt tette, ami az Atya szemében kedves volt. Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. Sokszor láthatjuk a Bibliában, hogy Jézus ellenáll a büszkéknek, és kegyelmet ad az alázatos szívűnek. Ott van például a gazdag ifjú vagy az arrogáns, öngazult törvénytudó, aki felállt és kísértette Jézust. Mindkét esetben Jézus a Törvényt tárta eléjük. A Tízparancsolatot. Máskor, mikor istenfélő zsidók alázattal és a Törvény ismeretéből származó büntudattal közelítettek hozzá, akkor nekik kegyelmet adott.

Pál a Róma 7,7-ben mondja: „hanem a bűnt csak a törvény által ismertem meg”. Charles Finney pedig ezt: „A Törvény feladata mindig is az, hogy utat készítsen a kegyelem számára.” Finney, akinél a megmaradási arány egyébként 80%-os volt, a következőket mondta: „A Törvény feladata mindig is az, hogy utat készítsen a kegyelem számára. Ha azonban az emberek tájékoztatásánál ezt figyelmen kívül hagyjuk, akkor majdnem biztos, hogy az hamis reménységhez és a kereszténység alapelveinek hamis bemutatásához vezet, ezzel együtt ahhoz, hogy hamis megtérőkkel töltsük meg a gyülekezetet.” Majd hozzátette: „Az idő ezt igazolni fogja.” John Wesley a következőket mondta azokról, akik elmulasztják használni a Törvényt az evangélizációban: „Mindez a Törvény haszna és szerepe iránti mélységes tudatlanságból ered, amely azt bizonyítja, hogy akik ezt teszik, azok sem Krisztust nem ismerik, sem pedig az élő hitet, de legalábbis csecsemők Krisztusban és képzetlenek az igazság beszédében.”

Luther Márton a Galata levélhez írt kommentárjában - ez a levél beszél az Isten törvénye alóli felszabadulásról - egy, az ő idejében feltűnő sátáni tanokat hirdető szektáról is szól. Figyeljétek meg, miről szólt ez a tanítás, a következőket írja: „A Sátán, minden megtévesztés istene naponta alapít új szektákat. A legutóbbi, melyről sohase gondoltam volna, hogy felütheti a fejét, azt tanítja, hogy az egyházat meg kellene szabadítani Tízparancsolattól, és hogy az embert nem kell megijeszteni a Törvénnyel, hanem Krisztus kegyelmét hirdelve kell nyájasan a lelkükre beszélni.” Azt mondja tehát itt Luther, hogy egy új tévtanítás ütötte fel a fejét, egy olyan sátáni körmozgás, melyet legmerészebb álmában sem gondolt volna. Őt megrémítette az a gondolat, hogy egyesek nem használják a Törvényt, hanem helyette kedvesen noszogatják az embereket, hogy Krisztushoz jöjjenek, úgy hogy csupán a kegyelemről prédikálnak, mégis ez a tökéletes összefoglalása a modern evangélizációnak és módszereinek.

Charles Spurgeon azt állította: „Nem fogják elfogadni a kegyelmet mindaddig, amíg nem reszketnek az igaz és szent Törvény előtt.” George Whitfield pedig a következőt: Ez az oka annak, hogy annyi „elhamarkodott-

megtérő” van.” Ez az, amelyik egy csapásra kikel, majd eltűnik, mert a köves talaját nem szántották föl. A törvény nem juttatta őket büntudatra. Ők a *köves föld* hallgatók, más szóval a „hamis megtérők”.

Ezek ismeretében most bevezetésül nézzük meg a Róma 7,4-et: „Épp(en) így testvérek, ti is meghaltatok a törvénynek Krisztus teste által, hogy másé legyetek, Azé, Aki a halottak közül életre kelt, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek”

A Pokol legféltettebben őrzött titka című könyvben használunk egy példát a gyorsajtóról, aki 200 km/h-val száguld keresztül a városon. Ittas volt, a városban azonban nem volt törvény a gyorsajtásra, ezért összeült a városi tanács és hoztak egy törvényt, melyben meghatározták, hogy a 100 km/óra a sebességhatár és minden szabálysértő a sebességhatárt meghaladó minden egyes kilométerért 40 ezer forintot köteles fizetni. A gyorsajtó visszatér a városba, ahol el is fogják. A bíró elé kerül, aki a saját apja, a város egyetlen bírása. Bűnösnek találják. Nincs pénze és a védekezés is reménytelen, sehonnan se tud összeszedni négymillió forintot, ezért lecsukják. Már a cellában ücsörög, mikor megérkezik az apja, belép hozzá és elmondja a fiának, hogy ő kifizette helyette az adósságot, pénzzé tette a dolgait, hogy összeszedje a négymilliót, a srác tehát szabad.

A szeretet ilyen fokú kimutatása és az apa áldozata után, vajon hogyan fog majd a fiú hozzáállni a törvényhez? Nos, először is a törvénynek eleget tettek. Amint az apa kifizette a bírságot, a fiú szabadon távozható. A törvény többé már nem fenyegeti. A bíró azt mondhatja neki: Szabad vagy! Már semmilyen tartozása nem maradt a törvény felé, hiszen az apja áldozatával kiegyenlítette a tartozást. A törvénynek tehát érvényt szereztek. És vajon hogy viszonyul a fiú az apjához? Hogyan fog viselkedni vele? Nos, telve lesz hálával és le lesz kötelezve az apjának, amiért az ekkora áldozatot hozott érte, habár törvényszegést követett el. És ezek után úgy él, hogy mélyen tiszteli az apját, sőt az apja akarata szerint akar élni.

Figyeljétek meg a hívő hozzáállását a Törvényhez. Íme a Róma 7,4 még egyszer: „Épp(en) így testvérek, ti is meghaltatok a törvénynek Krisztus teste által...” Itt volt az Atya áldozata. Ez szerzett érvényt a Törvénynek. „A Krisztus azzal, hogy átokká lett értünk, kivásárolt (megváltott) bennünket a törvény átka alól”(Gal 3,13) „ti is meghaltatok a törvénynek Krisztus teste által” A Törvénynek már nincs több követelése a hívővel szemben. „Nincs azért most már kárhoztató ítélet azok számára, akik Krisztus Jézusban vannak, mert az élet Szellemének törvénye Krisztus Jézusban megszabadított téged a bűn és a halál törvényétől,” (Róm 8,1) „...hogy másé legyetek, Azé, Aki a halottak közül életre kelt, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek,”

Tehát az igaz hívő egy új életforma gyümölcsét termi, egy olyan életformáét, amely kedves a Mindenható Isten szemében. Ha Krisztusba vagyunk elültetve és meggyökereztünk Őbenne, annak nyilvánvalóvá kell válnia. Jézus mondta: „Én vagyok a szőlőtőke, ti a szőlővesszők. Aki énbennem marad és én őbenne, az sok gyümölcsöt terem, mivelhogy tőlem elválasztva nem vagytok képesek tenni semmit” (Ján 15,5). A Kolossé 1. erről beszél, miközben az evangéliumról szól: „a jó hír gyümölcsöt terem a hívőben.” Rendszerben, de konkrétan mire is gondol a Biblia, mikor gyümölcstről beszél?

Nos, az első, a megtérés gyümölcse (Máté 3,8). Zákheus többet adott, mint a könnyeit. Azt mondta: „Uram, íme vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit kizsaroltam, a négyszeresét adom vissza neki.” (Luk 19,8) Ismerte Isten törvényét. Istenfélő zsidó volt. Ez vezette őt el Jézushoz. Ez volt a nevelő, amely Krisztusig vezette őt, az istenfélő, Isten törvényét ismerő zsidót. Vagy talán úgy is mondhatnám, hogy „egy zsidó, akit a törvény aláza kényszerített”. Azt mondta: „Íme Uram, ha bárkinek bármi rosszat tettem, annak a négyszeresét fizetem vissza.”, pontosan ezt kívánta meg a törvény is.

Emlékszem, néhány éve olvastam egy cikket az újságban, melyben egy áruház arról számolt be, hogy egy hétfő reggel egy barna papírszatyrot találtak a bejárat előtt. Amikor kinyitották, egy nadrágot és a következő üzenetet találták benne: „Pénteken loptam el ezt Önöktől, vasárnap keresztényé lettem, hétfő van, visszahoztam. Bocsánatot kérek.” Ez a megtérés gyümölcse.

A második a jó cselekedetek gyümölcse. Ahogy John Wesley mondta a Kol 1,10 alapján: „Tegyé meg minden jót, amit csak tudsz, mindenáron és minden módon, ahogy csak tudod, ahány helyen csak tudod, annyi emberrel, ahánnyal csak tudod és mindaddig, ameddig csak tudod.” Ha valaki lelkesedett az evangelizációért, akkor az John Wesley volt. Akkor tűz volt benne, mely egész Nagy-Britanniát felforgatta. Mégis azt mondta: „Tegyé meg minden jót, amit csak megtehatsz.”, mivel tudta a Szentírásból, hogy a jó cselekedetek az evangelizáció szabályszerű eszközei.

Nos, a modern egyház látva néhány tüzes keresztény szervezetet, aki szociális munkába kezdett és átesett a ló túlsó oldalára, elhanyagolta a jó cselekedeteket. Pedig a Biblia a következőket mondja a Tituszhoz írt levélben: „hiteles az Ige (hithű a szó) és ezekről tanácsolom, hogy határozottan hangoztasd: az eszményi szép tettekben előljárjanak azok, akik hithűek lettek Istenben, mert ezek szépek és hasznosak az embereknek” (Tit 3,8). Jézus mondta: „A ti világhírességetek is úgy ragyogjon fel az emberek előtt, hogy mikor nemes tetteiteket látják, mennyekben lakó Atyátokat dicsőítsék!” (Mát 5,16).

Amikor kereszténnyé lettem, a világ minden bizonnyal fanatikusnak tartott. Egy igazi megszállottnak. És nem is változtam meg. Megrendelésre bőrdzsekiket és valódi szarvasbőr kabátokat készítettem éveken keresztül. Tíz év alatt több mint 1500 darabot készítettem, folytatva az apám vállalkozását. Tudjátok, hogy ki volt az első, aki bőrdzsekiket készített? Mózes első könyvében találjuk meg a választ. Isten volt az, aki Ádámot és Évát állatok bőrébe öltöztette. És nem olyan ősember fazonba. Hanem az végig bélelt, gombokkal bevont fazon volt. Más szóval mestermunka. Mert mikor Isten csinál valamit, akkor azt gondosan teszi.

Mindezzel éppen egy szórólapon szembesültem, melyen a következő állt: „Isten volt az első, aki állatot ölt és felöltöztette az embert az állatok bőrébe.” Én az Apám nyomdokait követtem és így jutottam el ahhoz az öltözethez, melyet Isten Krisztuson keresztül ajánl fel a számunkra.

Az üzletemnek volt egy 3 méter x 2,5 méteres ablaka, csak hogy jól beengedje a napfényt. Ezidőtájt történt, hogy egy Hare Krisnás srác komolyan megtért. Megkérdeztem, hogy mi vezette őt Krisztushoz: „A prédikáció volt, vagy mi?” „A kézfogás” - válaszolta. Megérezte egy keresztény kézszorításából az őszinteséget és elgondolkodott az evangélium szavain, átadta az életét Krisztusnak és fél óra múlva már jóízűen falatozta a marhapörköltet. Szóval teljesen megszabadult.

Később megkérdeztem tőle: „Te miből élsz, Ron?” „Feliratokat, jeleket készítek” - válaszolta. „Tényleg?” - kérdeztem. És már oda is vezettem a 3x2,5 méteres táblához, hogy felírja rá a János 3,1-16-ot. Óriási munka volt szegény srácnak, és ahogy elmesélte, éjjel- éjre ezen a feliraton dolgozott. Egy éjszaka azonban nagyon elszomorodott, mert fél óra kellett egyetlen jel rendes elkészítéséhez. Nagyon elkeseredett, és egy kicsit hátrább lépett és a következő szavakat olvasta: „mert senki sem tehet (nem képes, nincs hatalmában, hogy tegye) ilyen jeleket, amelyeket te teszel, csak ha az Isten van vele” (Ján 3,2) és ekkor Isten nagyon felbátorította őt.

Mindenesetre feltettem ezt a feliratot az ablakra, az ajtóra pedig ezt: „Íme az ajtó előtt állok és zörgetek,” szóval sok ígét. A bejárat közös volt egy borbélyal. Egyszer ez a borbély áthívott magához és ezt mondta: „Ray, el kell neked mondanom valamit.” És folytatta: „Bejött néhány fazon az üzletembe, beültek a székbe, majd teljes undorral és megvetéssel megjegyzték: „Micsoda egy fanatikus van a szomszédban.” És többet nem is bírtak mondani, mert a hányinger annyira erőt vett rajtuk.” Aztán hozzátette: „Néhány hónapja, mikor megjelent „A barátaim haldoklanak” című könyved és bekapcsolódtál a drogmegelőzésbe, ezek az emberek újra megjelentek az üzletben és beültek egy hajvágásra és megjegyzték, hogy „Rendes gyerek ez a fiatal srác a szomszédban.”

És mindaz, ami történt, az az 1. Péter 2,15 gyümölcse volt. Figyeljétek csak: „mivelhogy ez az Isten akarata, hogy jótevésével némítsátok el az ostoba emberek tudatlanságát”. Ha olyan keresztények vagytok, akik sok jó dolgot tesznek, akkor az emberek azt fogják mondani rólatok: „Bár nem hiszem, azt, amiben hisz, de lerí róla, hogy hiteles ember.” El fogjátok némítani őket, befogjátok a szájukat a jó cselekedeteitekkel.

Már jónéhány éve észrevettem ezt. Minthogy helyettes pásztor vagyok egy helyi közösségben, azt mondtam: „Kezdjünk bele a jócselekedetekbe!” Tehát elmentem egy helyre, ahol zöldségeket árultak, és azt mondtam: „100 csomagnyi zöldséget szeretnék szétszítani a gyülekezetünk környékén.” Majd hozzátettem: „Vállalják a beszerzést?” „Igen - válaszolták - ha feltüntethetjük cégünk nevét a csomagokon, akkor egy jó üzletet ajánlunk. Méghozzá azt, hogy megkértszerezzük a szállítmányt.” Végülis az történt, hogy közel egyméter magas csomagokat állítottak össze, melyeket teleraktak répával, káposztával, kukoricával és az égvilágon mindenféle zöldséggel és ráírták a nevüket. Ezután teherautóra szálltunk, levelet tettünk minden csomagra, amelyben valami ilyesmi állt: „Kedves Barátunk!...” Nem az, hogy „Köszöntjük Jézus csodálatos nevében!”, semmi keresztény szöveg nem volt benne. „Kedves barátunk vagy szomszédunk! Gondolunk Önre, érdekel bennünket a hogyléte, egy gyülekezet vagyunk a lakókörzetében, ha segíthetünk lenyírni a fűvét, vagy a sövényét, de ha bármi egyebet tehetünk Önért, kérjük, keressen meg bennünket. Önért vagyunk itt. Üdvözlettel:...” és egyszerűen aláírtuk. Ezt tettük tehát a csomagok tetejére, majd letettük őket 100 kapu elé. A srácoknak, akik kihordták őket, meghagytam: „Ne kopogjatok be az ajtón, ne keveredjétek beszélgetésbe, és ne gondolja senki, hogy bármit

akartok tőlük.”

A reakció elképesztő volt. Voltak emberek, akik megállítottak minket az utcán és könnyekben törtek ki. Egy nő elsírta magát, annyira hálás volt. Egy másik asszony azt mondta: „Már 60 éve itt lakom a környéken, de ez az első eset, hogy a helyi gyülekezet tett valamit értem.” Egy másik ezt mondta: „Én ateista vagyok, de szeretném a legjobbakat kívánni Önöknek a közösségben.” Egy másik srác, akinek a barátjánője elkötelezte magát az Úr mellett és ezt elmondta neki, az mérgében az öklével verte a falat, mivel meggyőződéses ateista volt és a zöldségekben Isten szeretetének valódi bizonyosságát látta meg, amit nem bírt elviselni. Csak hümmögni tudott. Óriási volt, nagyon erőteljes dolog. Egy nő azt mondta: „Hihetetlen, hogy ezek a zöldségek az enyéme!” Pedig mindössze ötszáz forintba került egy csomagnyi zöldség. Ötszáz forint. „mivelhogy ez az Isten akarata, hogy jótévesssel némítsátok el az ostoba emberek tudatlanságát”. „A ti világosságotok is úgy ragyogjon fel az emberek előtt, hogy mikor nemes tetteiteket látják, mennyekben lakó Atyátokat dicsőítsék!” Ez a jó cselekedetek gyümölcse.

A harmadik a hálaadás gyümölcse (Zsidók 13,15). Úgy értem, ha valóban megtértél, akkor mintegy kiáltásként kell felfakadjon benned: „hála és köszönet Istennek az Ő kimondhatatlan ajándékáért!” Ha hiányzik belőled a hálaadás gyümölcse, ha nem ég a hála a lelkedben, akkor lehet, hogy nem is vagy megtérve.

A negyedik a Szellem gyümölcse (Galata 5,22). Amelynek meglétét a következő dolgok bizonyítják: „szeretet, öröm, békesség, türelem, szívésség, jóság, hűség, szelídség és mértékletesség.”

Az ötödik az igazság gyümölcse (Filippi 1,11). Ott kell lennie annak a gyümölcsnek, ami helyes, azaz az igazság gyümölcse az életmódodban. Emlékezzetek, mit mond a Máté 3,10 - „A fejsze pedig ott van már a fák gyökerén. Kívágnak minden fát, mely nem terem nemes gyümölcsöt és tűzre vetik!” Ezért keresztényekként az evangelizációs megmozdulásainkban mindent meg kell tennünk azért, hogy ne csak döntéseket csikarjunk ki vagy gyülekezeti és ifjúsági tagokat gyűjtsünk, hanem hogy gyümölcstermő elköteleződések tudjunk elkönyvelni Krisztus számára, mivel „Kívágnak minden fát, mely nem terem nemes gyümölcsöt és tűzre vetik”

Szóval most meg fogjuk nézni a Márk 4,3-at, hogy bepillantást nyerjünk abba, hogy mi is hoz valódi gyümölcsöt, és mi gátolhatja meg a gyümölcstermést. Nos, mikor a Márk 4,3-ban itt a Biblia azzal indít, hogy „Halljátok!”, az olyan, mintha megfújnának egy kicsi trombitát és kihirdetnék: „Na ez fontos!” Mikor Jézus azt a szót használja, hogy „Íme!”, az is egy kicsi trombitára utal. A Márk 4,3. versében Jézus mind a két szót használja, s ez úgy funkcionál, mint egy kettős trombita, azaz, ami elhangzik, rendkívül fontos.

„halljátok: lám! kiment a magvető vetni, és magvetés közben történt, hogy némely szem az útfélre hullott és jöttek a madarak és felcsipegették és más szemek a köves helyre hullottak, ahol nem volt elég földje, és mindjárt kikelt, mivelhogy nem volt mély földje, és mikor a nap felkelt, megsütötte és mivel nem volt gyökere, kiszáradt. Más szemek a tövisek közé estek, amint a tövisek felnőttek, megfojtották és termést nem hozott, de volt mag, amely kitűnő földbe esett és termést hozott mikor felnőtt és gyarapodott és az egyik harminc annyt hozott és a másik hatvan annyt és ismét a másik száz annyt, azután ezt mondta nekik: akinek van füle a hallásra, hallja meg!”

„és amikor egyedül maradt, megkérdezték Őt a példázat felől azok, akik a tizenkettővel együtt körülötte voltak, és megmondta nekik: nektek adatott, hogy megtudjátok Isten Királyságának titkát, a kívülvalókhöz pedig minden példabeszédben jut el, hogy nézvéen nézzenek, de ne lássanak, hallván halljanak, de ne értsék, nehogy megtérjenek és (bűn)bocsánatot nyerjenek.”

„és ezt mondta nekik: nem értitek ezt a példabeszédet? Hogyan értitek meg majd a többi példabeszédet? A magvető az Igét hinti (veti), akikben útszélre hull az Ige, amikor meghallják, mindjárt jön a sátán, és kiragadja a beléjük (szívéjükbe) vetett Igét, és hasonlóképpen, akiknél köves helyre hull a mag, amikor hall(gat)ják az Igét, mindjárt örömmel fogadják, de nem ereszt bennük gyökeret, hanem ideig-óráig tart, de ha nyomorúság (szorongatás) vagy üldözés éri őket az Ige miatt, mindjárt eltántorodnak. És mások, akikben a tövisek közé esik, hall(gat)ják az Igét, de e (világ)korszaknak tépő gondjai és a csalóka (félrevezető) gazdagság és a többi dolgokat körülrajzó vágyak belopóznak (behatolnak) a szívéjükbe, megfojtják az Igét és terméketlen marad és akikben kitűnő földbe hullott a mag, olyanok, akik hallgatják az Igét és befogadják (magukévá is teszik) és harminc- és hatvan- és százszoros termést hoznak” (Márk 4,3-20)

A tizenharmadik vers, úgy vélem, hogy egyike a Biblia kulcsverseinek. Jézus azt mondta nekik: „Nem értitek ezt

a példázatot? Akkor hogyan fogjátok megérteni a többit?” Más szóval a magvető példázata a kulcs ahhoz, hogy valamennyi példázat titka feltáruljon. Mikor te és én megértjük, hogy a magvető példázata nem másról szól, mint az igaz és a hamis megtérésről, a köves föld hallgatóról, a tövises föld hallgatóról és a jó föld hallgatóról, tehát két hamisról és egy igazról, akkor kezdjük csak megérteni a többi példázatot, melyek szintén arról szólnak, hogy vannak igaz és hamis megtérők. A jó hal és a rossz hal, az igaz és a hamis. A balga szüzek a hamisak, az okos szüzek az igazak. Az ember, aki kősziklára építette a házát, a valódi megtérő. A másik, aki a házát a homokra építette a hamis megtérő.

Tudjátok, régen azt gondoltam, hogy a bolond ember, aki a házát a homokra építette az egy hitetlen volt. De nem, olvassátok csak el figyelmesen, mit mondott itt Jézus: „Ám mindenki, aki meghallgatja beszédeimet, de nem teszi meg, hasonló lesz az olyan ostoba emberhez, aki házát (homok)füvenyre építette. (Mt. 7,26) Az istentelen ember nem hallja Jézus beszédeit. A legtöbben ismerik ugyan azt, hogy „Ne ítélj, hogy ne kerülj ítélet alá!”, és az aranszabályt: „Amint szeretnétek, hogy az emberek veletek bánjanak, ti is úgy bánjatok velük.” És mindkettőt el is fordították, mivel nem értik őket.

Az a helyzet, hogy ma az egyház tele van olyan emberekkel, akik hallják ugyan Jézus beszédeit, és mégsem engedelmeskednek azoknak. Nem evangelizálnak, habár Jézus azt mondta „ti vagytok az én tanúim” „ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt”, „Menjetek el az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.”. De ők mégsem teszik. Olyanok ők, mint az az ember, aki homokra építette a házát. Most valamennyi evangéliumot párhuzamosan használva - nézzük meg újra a magvető példázatot, - mely a Lukács 8-ban és Máté 13-ban is megtalálható – és szedjük össze a hamis megtérő vagy a *köves föld* hallgató hat legjellemzőbb tulajdonságát.

Az első, a Márk 4,5 alapján megállapítható jellegzetesség, hogy a hamis megtérők azonnali eredményeket érnek el. Nem mérik fel a tényleges helyzetet. Az evangélium, amit hallanak, nem az az evangélium, amelyet a Törvény megelőzött volna. Őket nem juttatták el oda, hogy remegjenek a szent Isten trónja előtt. Azt mondták nekik, hogy szükségük van bizonyosságra afelől, hogy a mennybe kerülnek. Tehát azt gondolják, hogy ők már a mennybe mennek. A legtöbb ember így gondolja. Miért? Azon vannak, hogy felépítsék a saját igazságukat, és nem ismerik azt az igazságot, amely Istentől van.

Az amerikaiak 62%-a hisz a Pokolban, azt azonban nem hiszik, hogy oda kerülnek. Azt gondolják, hogy ahhoz túlságosan jók. Ez az emberi természet. „Sok ember hirdeti, hogy Ő hűséges!” (Péld. 20,6). „Van út, amely egyenesnek látszik az ember előtt, de végül a halálba vezet.” (Péld. 14,12). A modern evangélium ezt mondja: „Biztosnak kell lenned afelől, hogy a mennybe kerülsz. Neked nem kell a pokolba menned. Krisztushoz kell jönnöd, és át kell adnod neki az életed. Hinned kell Jézusban,” és azután hirdetik a megfeszített Krisztust.

Tehát a bűnös azt gondolja, hogy végülis megérdemli a mennyet, eljön tehát, Jézusnak adja a szívéét, és bizonyosságot szerez arról, hogy a mennybe kerül. Nem tudja, hogy mi a bűn, mivel Pál mondja, hogy „Nem ismertem a bűnt, csak a törvény által”. Az 1.Ján 3,4 pedig ezt mondja „A bűn pedig törvényszegés”. Ő abban a tudatban él, hogy üdvössége van, elkezdik pátyolgatni, beépül a gyülekezetbe, ahol új barátokat és új életformát talál, leszokik az itálról és a dolgai is rendbejönnek.

Elmarad tehát a bűnbánat, és ahol nem értik, hogy mi a bűn, ott hiányzik az Istentől való szomorúság is, amely megtérésre indít. Jézus mégis azt mondta: „Ha meg nem tértek, elvesztek” (Lk 13,3). És az egyház tele van olyan emberekkel, akiknek szavatolták az üdvösséget, csak éppen nem a Szent Szellem által. Ezek az emberek nem mérik fel a dolog jelentőségét. Könnyű rávenni őket a döntésre, mivel az örök életet, mint mézes madzagot húzzák el előttük.

A második a nedvesség hiánya (Lk 8,6). Nincs bennük szomjúság Isten iránt, az élő Isten iránt. **A harmadik**, hogy nincs gyökerük (Mt 13,6). Az isteni jellem nem vert bennük gyökeret. **A negyedik**, hogy az ígét örömmel fogadják. Ahogy már mondtam, nincs bennük Istentől való szomorúság, mivel nem jutott el hozzájuk a Törvény, hogy megláthatták volna magukat az igazságban. Isten Törvénye olyan, mint egy tükör. Ha nincs tükröd, egész nap mit sem sejtve járkálhatsz maszatos képpel, mindaddig, amíg valaki nem figyelmeztet, fogalmad sincs a dologról.

Minden nap valamennyien tükörbe szoktunk nézni, hogy felmérjük az állapotunkat. Reggel felkelsz, belenézel a tükörbe, hogy megnézd mekkora károkat okozott benned az éjszaka. Úgy értem, nincs is annál jobb bizonyíték

arra, hogy a romlott teremtés részei vagyunk, mint mikor így reggel belenézünk a tükörbe. Szóval kipihenjük magunkat egy fárasztó nap után, azért, hogy reggelre kipihentek legyünk. És akkor mit látunk? Na tessék, puffadt szemek. Ó, szörnyű!!!

Ők tehát nem néznek bele a szabadság tökéletes Törvényébe, és ezért nem látják meg magukat az igazságban. Isten Törvénye olyan, mint egy tükör. Ezért van az, hogy nem kívánják azt a fürdőt, amely Krisztus vérével moshatná meg őket; nem, mert nem látják, hogy milyen óriási szükségük van Isten megbocsátására. Pál mondta „hogy így szerfelett vétkessé váljon a bűn a parancsolat által” (Róm 7,13). Ezért fogadják tehát örömmel az ígét (Mk 4,16).

Az ötödik az tehát, hogy az ígét (kitörő) örömmel fogadja. Az ő nevetésük nem fordult gyászba, sem az ő örömük szomorúságba (Mt 13,20). És végül a hatodik az, hogy egy ideig hisznek (Lk 8,13). A hamis megtérés egy hamisítatlan tapasztalata tehát az, hogy csak egy ideig hisznek.

Most képzeljünk magunk elé egy képet, amely két növényt ábrázol. A bal oldalon lévő növény erősnek és egészségesnek látszik, míg a jobb oldali jóval csenevészebb. És ha hely szűkében vagy a kertedben, akkor, ahogy a legtöbben, valószínűleg, te is a következőképpen gondolkozol, hogy „inkább a csenevész növényke pusztuljon el, mint a szép, nagy növény.”

Most képzeljük el a második képet. Látjuk, hogy kisütött a nap és a nagy, erős és egészséges növényünk kezd hervadozni, miközben a kisebb növény, köszöni szépen, jól van. A harmadik képen pedig azt láthatjuk, amit eddig nem láthattunk, - hogy miért van az, hogy a nagy növény elszáradt, a kisebb viszont növekedett - hogy a nagy növény felszíni talaja alatt egy masszív kőzetréteg volt. A gyökér nem tudott a mélyre hatolni, mivel kevés volt a talaj és hamar kőbe ütközött. A kisebb növény azért volt gyengébb, mert a földben mélyre tudta eresztetni a gyökerét, hogy nedvességet kapjon.

Nos látjátok, hogy a napfény volt az, amely felfedte azt, amit te és én nem láthattunk, a növények talajának minőségét? Értitek ezt? A napfénynek köszönhetjük, hogy felismerhettük, azt, amit szemmel nem láthattunk, a növények talajminőségét és gyökérszerkezetét.

Ugyanígy van ez szellemi síkon is, a növény a meggyőződéses hívő megújult élete. A talaj az ő szívének az állapota. A szellemi síkon a napfény a megpróbáltatás, a kísértés és az üldöztetés. A Máté 13,21 szól a megpróbáltatásról, a Lukács 8,13 a kísértésről, az üldöztetésről pedig a Márk 4,17. Csakúgy, ahogy természetes szinten a napfény világított rá egy szemmel láthatatlan dologra és felfedte a növény talajminőségét, a szellemi szinten a megpróbáltatás, a kísértés, az üldöztetés azok a dolgok, melyek megmutatják azt, ami számomra és számodra nem látható egy meggyőződéses hívő életében.

Ha szeretnéd, hogy a szobanövényed fejlődjön és növekedjen, akkor a legrosszabb dolog, amit tehetsz vele, az hogy elrejtjed a napfény elől. Vegyük azt, hogy négyezer forintot adtál egy igazán mutatós szobanövényért, azt mondhatod „A mindenit, azért belekerült egy kis pénzbe. Gondoskodni fogok róla. Azonnal be is zárom a szekrénybe.” Szép, meleg és sötét szekrény. Nem, az a legrosszabb dolog, amit tehetsz vele. Minek óvnád a növényt a napfénytől, ha jó földben van, ha van elég helye, és nedvességhez tud jutni? A napfénytől csak növekedni fog, attól biztos nem fog elpusztulni.

Ugyanígy a legrosszabb dolog, melyet te és én egy friss megtérővel tehetünk az, hogy elrejtjük őt a próbák, kísértések és üldöztetések napsugarai elől. Ennél rosszabb dolgot nem is tehetnél. Amikor azt mondjuk, „Valaki éppen most adta át a szívét Jézusnak a börtönben, kedden engedik szabadon. Menjünk hát elé és hozzuk el kocsival, hogy megvédjük őt a kísértéstől, és távol tartsuk a régi barátaitól. És mikor majd próbákba kerül, biztosítsuk afelől, hogy gondoskodunk róla.” Nem, ez a legrosszabb dolog, amit tehetünk vele. Ha valódi, akkor növekedni fog, ha pedig hamis, akkor elkezd hervadozni és elpusztul.

Néhány éve, mikor még Oroszországban üldözték a keresztényeket, hallottam, hogy jónéhány hitvalló keresztény gyűlt össze egy imaösszejövettel. Egyszer csak, kivágódtak az ajtók, belépett két orosz katona teljes fegyverzetben és a következőket ordította oroszul: „Takarodjatok ki erről a helyről, ha nem akartok meghalni a hitetekért!” A meggyőződéses keresztények fele ekkor felállt és elhagyta a helyet. Egyszerűen elszaladtak. És ekkor, miután az ajtók bezáródtak, a katonák leengedték a fegyvereiket, levették a sisakjaikat, leültek, és ezt mondták: „Dicsőség az Úrnak, mi csak elváltaszjuk a juhokat a kecskéktől, mielőtt még megkockáztatjuk a közösséget veletek.”

Bár Isten általában mellőzi az orosz katona-módszert, ám használja a földmegnyitó és emberelnyelő-módszert (4.Móz 26,10). Látjátok, ha volt súlyos üldöztetés, amely az egyházat érte, csak annyit ért el, hogy eltávolította az egyházból a zúgolódókat és panaszgódot. Sőt mi több azokat is, akik megosztást hoznak, és a Szellemet káromolják. Ráadásul én úgy gondolom, hogy akármennyi üldöztetés jön az egyházra, az csak a köves föld hallgatókat, és az ő tévelygéseiket fogja leleplezni.

El tudod képzelni, hogy baja származzon abból valakinek, akiről úgy gondolsz, hogy Jézushoz vezetted? Nem tárod elé a Törvényt mielőtt a kegyelemről beszélsz neki. Elmulasztod azt, hogy büntudatra juttasd. Nem ébreszted rá, hogy megszegte a szent Isten Törvényét, hogy bünt követett el, és hogy a bűn a Törvény megszegése. Csak annyit mondasz: „Figyelj, neked van egy Isten alakú úr az életedben. Jézus adhat neked igazi békét, szeretetet és beteljesedést, hogyha egyszerűen átadod neki a szíved, akkor segíteni fog a problémáidon. Veled lesz a nehézségekben és biztosan a mennybe kerülsz.” És ezután egy őszinte imára vezetted őt. Valami mégis hiányozni fog ebből a „hívóból”. Nem, fáj a szíve az elveszettekért. Nem él szent életet. Nem kívánja Isten igéjét. Nincs igazi, mély imaélete. Tehát, mivel te vezetted őt Krisztushoz, a saját feladatodnak érzed, hogy beépítsd őt egy közösségbe, hogy megbizonyosodjál róla, hogy olvassa a Bibliát, hogy imádkozz vele, stb. Mindezeket a te feladatodnak látod és elkezdted pátyolgatni.

És így támasztgatod, karóztatod őt egészen az Ítélet napjáig, mikor is a mindentudó Isten egy szempillantás alatt leleplezi az ő képmutató állapotát. Kinek a hibája volt mindez, ha te gyámolítottad egészen az Ítélet napjáig? Nem lett volna jobb hagyni elesni? Nem elrejteti a napfény elől, hanem inkább engedni, hogy rásüssön a nap és megmutassa a talaj minőségét. Ha valódi, akkor növekedni fog, ha hamis, akkor elszorvad és elhal. Éveken keresztül fektettem energiát olyan hitvalló keresztényekbe, akik Jézusnak adták a szívüket. Megkérdeztem azoktól, akik később köves föld hallgatóknak bizonyultak, hogy „Olvasad az igét?”, ők azt mondták: „Tényleg nincs időm, van egy TV újságom és nagyon sok egyéb dolgot kell csinálnom.” - „És elmész a gyülekezetbe?” „Vasárnap lesz a golfversenyem, nem mehetek. Ja, és a következő szombaton meg úszni megyek.” Tudjátok, mostanában már békén hagyom őket. Ha nem hallgatnak első és a második figyelmeztetésre sem, akkor csak annyit mondom: „Rendben, ennyi volt.” És inkább az elveszettekbe fektetem az energiámat.

A Biblia azt mondja: „mint újszülött csecsemők az igei hamisítatlan tejet kívánjátok, hogy belőle növekedjétek az üdvösségre: ha ugyan megízleltétek, hogy milyen jó az Úr!” (1.Péter 2,2-3) Egy egészséges báránynak az étvágya is rendben van. Egy egészséges bárányt nem kell erőszakkal megetetni. Ha valaki valóban megtért, az kívánni fogja az igét, a hamisítatlan igei tejet. És így fel is fog növekedni tanítványá. Mikor keresztény lettem, első dolgom volt, hogy szereztem egy Bibliát és elkezdtem olvasni, hogy megtudjam, hogy mit akar Isten tőlem, hogy cselekedjem.

És szerettem a testvéreket. És tudtam, hogy átmentem a halálból az életre, mivel szerettem a testvéreket. Mikor azt láttam a Szentírásban, hogy „Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el, ahogyan egyesek szokták,” (az eredeti szöveg így szól: „ne hagyjuk el az Őnala (Jézusnál) történő összejövetelünket!”!) azt gondoltam magamban: „Rendben elmegyek a gyülekezetbe.” A szörfözés egy helytel hátrébb szorulhat.

Ha hátratekint az új megtérő, Jézus azt mondja róla, hogy nem való Isten királyságába. A Lukács 9,62 szerint: „Ha valaki az eke szarvára teszi kezét, és hátratekint, nem alkalmas Isten királyságára.” A görögben az „alkalmas” helyén az „euthetosz” áll, mely azt jelenti, hogy „használatra kész” (sz.sz. inkább: „jól elhelyezett”, alkalmas, hasznos, használható, megfelelő). Mit gondolsz, ha jó és minőségi magot veszel, és köves földbe veted el, vajon gyümölcsöt fog hozni? Az a helyzet, hogy nem. Ha tudod, hogy mit csinál a földműves vagy csak van valamicske sütnivalód, akkor azt mondom: „Fel kell szántanom a földet, ki kell szednem a köveket és ezután, ha elszórom a jó magot a jó földbe, akkor az jó gyümölcsöt fog teremni.” Egyszerű földművelés.

Isten mondja azt, hogy az ember szívének a talaja olyan, mint a kő. Az Ezékiel 36,26-ban azt mondja „Elveszem a kőszívet hústokból, és hússzívet adok belétek.” Foghatod a tiszta evangélium magját és beleszórhatod egy még meg nem újult szívbe, de akkor az nem fog gyümölcsöt teremni. Nem is teremhet. Helyette azt kell tennünk, hogy mint egy ásóval, Isten törvényével ássuk fel az emberi szívet. Így tárjuk fel a bűn köveit, melyeket aztán a megtérés által távolítunk el. Ezután már el tudja fogadni a beoltott igét (ige magot), amely képes megtartani (megmenteni) az ő lelkét.

Tudjátok, sok nagyszerű, általam mélyen tisztelt és csodált evangélistát nem ijeszt meg az, hogy a megtérőik körében 80% körül mozog a visszaesési arány. Mégsem hiszem, hogy a magvető példázatát, csupán ezért kaptuk

volna, hogy az elkésztő evangelizációs eredmények ismeretében megvigasztaljon bennünket. Sokkal inkább kulcsok vannak benne elrejtve, melyek által megértésre juthatunk. És ha megfigyeled a jó föld hallgatót, akkor azt láthatod, hogy ő hall és ért, és gyümölcsöt terem, mivel az jó és őszinte szívébe fogadja be a magot. Tehát jó és őszinte szíve van és megérti a dolgokat.

Á, szóval erről van szó! Tehát vannak kint a világi társadalomban olyanok, akiknek jó és őszinte szíve van és megértik a dolgokat, ők azok, akik befogadják az evangélium magját. De ez nem bibliai. A Róma 3 ezt mondja „Nincs, aki megértse”. Hányan értik tehát? Senki. Azt mondja „Nincsen egy igaz sem”. Az ember szívééről pedig így ír: „Csalárdabb (hamisabb) a szív mindennél, és gonosz az” (Jer. 17,9).

A megértés és jóság erényeinek tehát minden bizonnyal a szíven kívülről kell jönniük, nem pedig a szívből, hiszen a megértés és jóság nincs benne az ember szívében. Mi okozza a megértést? A nevelő. A Törvény a nevelőnk, hogy Krisztushoz vezessen minket. A nevelő feladata, hogy ismereteket adjon. „hanem a bűnt csak a törvény által ismertem meg” (Róm 7,7). Isten mondja: „Megsemmisül (elpusztul) a népem, mert hiányzik belőle az (isten-)ismeret” (Hós. 4,6). A Törvény nem csinál mást, mint a megértés szikráját pattintja ki az elméből. A Tízparancsolat a lámpa, a Törvény a fény. És mikor az ember meghallja Isten Törvényét, észreveszi, hogy vétkezett Isten ellen.

Isten igazságot vár el a belső részeinkben is, a kívánságot egyenértékűnek látja a parázsnasággal, a gyűlöletet a gyilkolással, és ha csak egyetlen dolgot elveszel, ami a másé, függetlenül a dolog értékétől, akkor tolvaj vagy és nem öröklöd Isten országát. Ha csak egyetlen füllentést mondasz, akkor hamis tanú vagy és minden hazug helye a Tűz Tavában lesz. Ők Isten törvényének megszegői és a hamisságot cselekvők.

Jézus mondta „Sokan mondják majd nekem azon a napon: Uram! Uram!” (Máté 7,22) De ezt mondja: „Én akkor ilyen vallomást fogok nekik tenni: Sohasem ismertelek titeket! Távozzatok tőlem ti, akik a törvény megrontásán munkálkodtok.” (Máté 7,23) Mikor valaki megérti, hogy Isten ellen vétkezett, akkor a Törvény az, amely felszántja a szíve talaját, hogy a bűn kövei nyilvánvalóvá legyenek, csak ezután lesz képes eltávolítani a bűn ezen köveit a megtérés által, hogy ezt követően befogadhassa a magot (az ígét), amely megtarthatja (megmentheti) a lelkét. Így válhat belőle *jó föld* hallgató.

Mondanivalóm lényege tehát, hogy Isten nem *hústesti* fegyvereket adott az egyház kezébe, hanem olyanokat, melyek erősek Isten kezében (számára) az erődítmények lerombolására a Szent Szellem segítségével (2.Kor. 10,3-5). Te és én befolyásolhatjuk tehát, hogy milyen talajba essen majd a mag, Isten Törvényét ásóként használva felszánthatjuk a meg nem újult szívet. Emlékezzetek arra, amit George Whitfield mondott: „Ez az oka, hogy olyan sok elhamarkodott megtérő van.” Az ő kemény földjüket nem szántották fel. A Törvény nem győzhette meg őket, ők tehát a *köves föld* hallgatók.

Egy barátom egyszer odajött hozzám és a következőket mondta: „Ray, valami nem stimmel a keresztény életemmel.” És így folytatta: „Valahogy hiányzik belőlem az a lelkesedés, ami bennetek, srácokban megvan.” Erre azt feleltem: „Figyelj Richard, van benned szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség és mértékletesség?” „Nos, nem, ezek közül nyolc gyümölcs hiányzik nekem.”- válaszolta. Csak egy volt meg neki. Ezért ezt mondtam neki: „Akkor Richard azok alapján, amit elmondtál, semmi sem szól amellett, hogy kereszténynek nevezd magad.”

Nos, valójában Richard éppen akkor a Szellem egy másik gyümölcsével is rendelkezett. Az önuralom gyümölcsét gyakorolta, mivel, ahogy azt később elmondta, legszívesebben átrendezte volna akkor az arcomat. De mégsem tette. Hazament, önvizsgálatot tartott, hogy meglássa, vajon hitben van-e, megállapította, hogy nincs, megtért a Mindenható Isten előtt és három hónap alatt, olyan gyümölcsöző ember lett, hogy a gyülekezetünk rábízta a kávéházas missziós szolgálat vezetését.

Ezért mondja a Biblia, hogy vizsgáljátok meg magatokat, hogy meglássátok, vajon hitben vagytok-e. A Kolossé 4,5 ezt mondja: „bölcességben járjatok el a kívülállókkal, az alkalmas idő(szako)t értékesítsétek jól” Régen azt gondoltam, hogy a „kívülállók”, azok a hitetlenek, a világi társadalom. De nem így van, a *köves föld* hallgatók, a hamis megtérők azok, akik tartozhatnak úgy az egyházhoz vagy ifjúsági csoporthoz, hogy Krisztus testébe mégsem tartoznak bele.

A Biblia azt mondja, hogy „bölcességben járjatok el a kívülállókkal, az alkalmas idő(szako)t értékesítsétek jól” Ha valaki ellopja az idődet, az a hamis megtérő. Lelkigondozást és lelkigondozást, azután még több

lelkipozást akar. Mindig azért jön, mert tele van problémával, gondnal, bajjal. Rengeteg órát töltöttem el olyan emberek lelkipozásával, akiknek nem is lelkipozásra lett volna szükségük, hanem megtérésre.

Emlékszel a nagy növényre? Mire lehet szüksége? „Trágyára! Még több trágyára! Tegyéél trágyát a növényre, az majd segít!” Biztos? Ha esetleg összeakadsz egy hamis megtérővel és rászánod magad, hogy gondoskods róla. Csak figyelgeted, pátyolgotod, gyámkodsz felette. Lehet, hogy még többet kellett volna vele foglalkozni? – kérdezheted. Nem, nem ez a gond. Nem trágyára van szüksége. A földdel van a probléma, az ő szívének állapotával. Megtérésre van szüksége.

A gyámkodás nem biblikus. Tényleg nem, nézz utána! Sehol sem találsz gyámkodást a Szentírásban. Találhatsz benne olyat, hogy táplálás, nevelés, tanítványozás, de az új megtérők utáni járkálásról sehol sem hallasz. Mikor David Wilkerson a kocsijában kazettáról meghallgatta „A pokol legféltettebben őrzött titka” című tanítást, ezzel kezdte, amikor egyenesen a kocsijából felhívott: „Azt hittem, én vagyok az egyetlen, aki nem hisz a gyámkodásban.” Nem is biblikus.

A gyámkodás csupán szomorú bizonyítéka annak, hogy milyen csekély hite van a modern evangelizációnak úgy a maga üzenetében, mint Isten megtartó erejében. Ha Isten az ő hitük szerzője, akkor ő lesz a befejezője is. Isten meg tudja menteni akár a legutolsó pillanatban is, azokat, akik általa jönnek Istenhez. Ő az, aki megtarthatja őket az eleséstől és képes őket hibátlanul előállítani az Ő dicsőségében kimondhatatlan örömmel. Ha Isten megmentette őket, akkor meg is tartja őket. Az etiópai főember gyámkodás nélkül maradt. Vajon miért?

Azért mert, ha valódi, akkor megmarad, ha pedig hamis, akkor hervadozik és elhal. A *köves föld* hallgatónak nincs szüksége gyámkodásra. Gyámkodáson én nem azt értem, hogy csak odafigyelsz valakire a környezetben, hogy az illető olvassa a Bibliát. Hanem arról, ha már a munkádnak tekinted, hogy más emberek után járkálj, akik a gyülekezetben vagy egy evangelizációs kampányban Jézusnak adták a szívüket. A következő héten elmész hozzájuk, bekopogsz, és ezt mondod: „Ne haragudj, de mostmár tényleg el kéne jönnöd a testvéri közösségbe. Kinyitnád az ajtódat? Úgyis látom, hogy az ágy alá bújtál!” Azt hiszem, ez a legszívtelenebb dolog a világon, hogy a manapság szokásos Jézus melletti döntéseket hajkurásszuk: soha nincsenek otthon, ha telefonon hívod őket. Nem trágyára van szükségük, hanem jó földre.

Jópár éve történt, hogy az akkori lelkipásztorom – ez egy nagy gyülekezet volt, melynek a vezetésében én is részt vettem – aki a vezető pásztor volt, egy rendkívül istenfélő ember hírében állt. Szeretnék egy kicsit mesélni róla, hogy hány kilót nyomott és mekkora ember is volt, s mindezt nem ok nélkül teszem. Szóval talán 180 cm magas volt, Peter Morrownak hívták, Istennek egy csodálatos embere, de nem volt egy testes ember, azt hiszem talán 54 kilót nyomhatott. Gyakran viccelt a súlytalanságával. Annyit ehetett, amennyi csak belefért, mégsem látszott meg rajta. Bizonyára valami megdicsőült teste lehetett. De képzeljétek, csak egyetlen csík volt a pizsamáján. Tudjátok, mikor a hasát szappanozta, a háta habzott.

Évekkel ezelőtt kopogtattak az ajtaján. Éjjel 3 óra volt. Kora hajnali óra. A fia ment ajtót nyitni és megkérdezte: „Igen?” És a fickó ezt válaszolta: „Tanácsot szeretnék kérni az édesapádtól.” Ez a tizenéves fiú ismerte az édesapja szívét, tudta, hogy ő olyan pásztor, aki nem bánja, hogy felkeljen és lelkipozozzon egyet a juhái közül még hajnali 3 órakor sem. Ezért ezt mondta a fickónak: „Menj csak be a nappaliba és várd meg ott.” Felköltötte az édesapját, aki felkelt, lement a nappaliba és ekkor az ajtó mögül egy 35 centis éles kés vágódott az arcába. Széthasogatta az ujjait és átvágta a torkát. A fiai ordítását meghallva berohantak a nappaliba és az apjuk vérért látták mindenhol a falakon. Iszonyatos volt. Elkapták a fickót, akiről azt gondolták, hogy megölte az apjukat, és meg akarták ölni. Az azt üvöltötte „Nem kapok levegőt!” Ők pedig ezt: „Akkor halj meg, halj már meg.” A fickót letartóztatták. Az apa túlélte, többszáz vérátömlesztésen ment át, de életben maradt.

Másnap egy másik pásztor hívott fel. Ezt mondta: „Hallottad, mi történt múlt éjjel?” „Igen. Nem tudom elhinni – válaszoltam – Iszonyatos.” „Figyelj, ezt nem fogod elhinni! – mondta – A fickó, aki ezt tette, az én gyülekezetembe jár. Ő a nyájam egyik tagja.” „Csak viccelsz.” – mondtam. De ő ezt felelte: „Ez borzasztó... egy keresztény ilyet tegyen!?” „Várj csak egy kicsit! – mondtam – Ha valaki megpróbálja lefejezni a pásztor, akkor könnyen juthatsz arra a következtetésre, hogy az illetőnek vannak bizonyos hiányosságai az olyan területeken, mint a szeretet, a jóság, a szelídség...”

Úgy értem, ideje, hogy végre komolyan vegyük a Szentírást. Én nem üdvözlöm addig az embereket a hitben, ameddig nem látok gyümölcsöt az életükben. Ez nem lényeges manapság, ha úgy vesszük, de várjatok csak,

mikor majd súlyos üldöztetések jönnek. Mikor éles késekkel járkálnak majd az emberek, mert a keresztények valóban Isten teljes tervét prédikálják, és az Ő nevéért fognak majd gyűlölni minket. Azért szenvednek üldöztetéseket, mert istenfélő módon élnek a Krisztus Jézusban.

Tudjátok, a Biblia kétszer beszél hamis testvérekről. Szól hamis apostolokról, hamis prófétákról, hamis tanítókról és hamis megtérőkről. És alig-alig hallunk tanítást ezekről. Azt kívántam, bárcsak lett volna nálam egy videokamera, mikor néhány éve az a következő eset megtörtént velem. Éppen át akartam menni az utcán, mikor hirtelen hangokat hallottam: „brmm, brmm”. Rápillantottam az útra, s hát ott volt egy kocsis az út közepén és úgy szólt, mintha nem lett volna rajta hangtompító, az ember, aki vezette, pedig úgy ment, mint egy őrült. Szóval gyorsan hátraugrottam az útról a járdára, mert azt gondoltam, hogy menten elüt.

A kocsis közvetlen mellettem hajtott el és a fazon, aki vezette észrevett. Felismert engem. Az ember, aki a kocsit vezette egy klasszikus *köves föld* hallgató volt, egy hamis megtérő. Hallottam róla, hogy ez az ember már fenyegetett meg pásztorokat egy másik gyülekezetből, ezért megjegyeztem magamnak. Meglátott, hirtelen beletaposott a fékbe, visszatolatott, kipattant és ezt mondta: „Szia Ray!”

Bárcsak láttátok volna: három Jézusos matrica virított a kocsija első szélvédőjén, inge a köldökéig kigombolva, hogy szőrös mellkasának sűrűjéből elő-előbukkanjon a nyakában lógó hatalmas kereszt, és csak úgy ontotta keresztény közhelyeket, ráadásul lelkigondozásra akart volna jönni hozzám. Hát valahogy foglalt voltam abban az évben.

Látjátok, a hamis megtérő az időtökre pályázik. Az ördög eszköze abban, hogy lefárasztja a szenteket. Emlékezzetek rá, a Sátán le akarja fárasztani a szenteket. Ők hallgatói az igének, de nem cselekvői. És mindez azért teszik, mert nincs mély gyökerük, csak ágaik és leveleik. Persze nem a Jézus matricákkal van a gond, vagy ha valaki szereti hordani a keresztet, csak tegye. A pólók is nagyszerűek. De figyeljétek meg, hogy a hamis megtérők, akiknek nincs mély gyökerük, az nem hatol mélyre a szívükben, azaz a szívük földjében, ezért sok ágat és levelet növesztenek, hogy lenyűgözzenek, például jó nagy Bibliájuk van.

Ha nem veszitek sértésnek, hadd osszam meg veletek, milyen fordítás is ez, hogy nehogy összekeverjétek. Ez az „Új Farizeusok Bibliája” hivatalosan engedélyezett fordítás. A Legszelebb Sír Kiadótól. Minden Bibliát egy hónapon át gondosan áztatnak a fürdővízben, majd két héten keresztül vonszolják a kocsis után, hogy meglegyen az a „szellemi kinézete.”

A hamis megtérő nem hoz gyümölcsöt, de annál több ágat és levelet hajt, hogy jó benyomást keltsen a körülötte élőkben. Hallgassátok meg a Máté 7,15-20-at: „Óvakodjatok (örizkedjétek) az ál- (látszat, hazug) prófétáktól, akik a bárányszőrűben (bárányszőrűben) jönnek hozzátok, belül azonban ragadozó farkasok. Gyümölcseikről ismertek rájuk. Szednek-e tövisbokról szőlőt, vagy bogáncskóróról füget? Így minden jó fa (eszményi) szép gyümölcsöt terem, a romlott fa pedig nyomorúságos gyümölcsöt terem. A jó fa nem hozhat nyomorúságos gyümölcsöt, sem a romlott fa (eszményi) szép gyümölcsöt. Minden fát, amely (netán) nem terem (eszményi) szép gyümölcsöt, kivágnak és tűzbe dobnak (vetnek, hajítanak). Tehát gyümölcseikről ismertek rájuk.”

Figyeljétek meg ezt: „A jó fa nem hozhat nyomorúságos gyümölcsöt”. Más szavakkal, ha valaki igaz, akkor [a gyümölcse is] igaz, ha valaki hamis, akkor [a gyümölcse is] hamis. „sem a romlott fa nem hozhat (eszményi) szép gyümölcsöt. Minden fát, amely (netán) nem terem (eszményi) szép gyümölcsöt, kivágnak és tűzbe dobnak (vetnek, hajítanak). Tehát gyümölcseikről ismertek rájuk.” Miért kellene egymást akkor a gyümölcseinkről megismernünk? Hallgassuk meg, amit az Apcsel. 20,29-30 mond: „én tudom, hogy az én eltávozásom után ragadozó farkasok jönnek be közéték, akik nem kímélik a nyáját. Közületek is támadnak férfiak, akik fonák (átfordított) dolgokat szólnak, hogy elvonják (elhúzzák) a tanítványokat maguk után,”

Közületek is támadnak majd férfiak, mondja. És ha megnézik a különböző kultuszokat, szektákat és hamis prófétákat, ezek a *testből* [Egyház] jöttek. Nem azok az emberek, akik megismerték az Urat, és az igazság útját és rossz útra tértek, hanem olyan emberek, akik hamis megtérők voltak és később elmulasztották a megtéréshez méltó gyümölcsöt teremni.

A farkasok a gyenge juhokat szemelik ki. Így vadásznak. És ha lelkipásztor lennének, és saját gyülekezetem lenne – mivel jelenleg egy utazó pásztor vagyok a Hosanna Gyülekezetnek és legtöbb hétvégén úton vagyok, - de ha lenne saját gyülekezetem, akkor figyelném azokat, akik Jézus mellett döntöttek. És várnám a gyümölcsöket. És ha bármelyik fiatal srác kicsit közelebb húzódik egy fiatal lányhoz, köré fonja a karját, stb. Szóval ekkor

elkapnám a grabancát, és egy kicsit elbeszélgetnék vele. Figyeljétek rájuk, tartsátok rajtuk a szemeteket! Ahogy már mondtam, a farkasok a gyenge juhokat keresik. Ez a helyzet a farkasokkal. És ahogy mondtam, az igazi megtérő kiállja a megpróbáltatást, bármekkora is legyen az. A Példabeszédek 12,3 szerint „az igazak gyökere mozdíthatatlan (meg nem inog /ki nem lazul).” Minél erősebb a napfény, annál mélyebbre hatol a gyökerük.

Jézus farkasok közé küldte a juhait. (Luk 10,3) Ez nagyon különbözik attól, ahogy mi kezeljük a friss megtérőket. Igyekezünk megvédeni őket. De nem, Jézus elküldte őket, mint bárányokat a farkasok közé. Miért? Mert a megpróbáltatás, a kísértés és az üldöztetés napsugarai leleplezik a hamisakat, az igazakat pedig növekedésre serkentik.

Így volt ez Iskáriótes Júdással is. Ő is lelepleződött. Júdás nem volt keresztény. Soha nem is volt keresztény. Honnan tudom? Nyomós érv szól emellett. Jézus azt mondta: „Egy közületek vádló (diabolosz).” (Ján 6,70) Ez elég nyomós érv. Emlékszem mikor Winkie Pratneyt, egy barátomat hallgattam, aki arról beszélt, mikor képeket látott Leonardo da Vinci Utolsó vacsorájáról, melyen megfigyelte Jézust és a tanítványokat. És mikor ránézett a képre, ezt kérdezte „Hol van Júdás? Ugyan, hol van már?” És egy nagy, kampó orrú embert keresett, aki a sarokban dörzsölgeti a kezeit, valahogy így. De ez teljesen ellentétes a Bibliával. Júdás valószínűleg egy kedves ábrázatú srác volt. Annyira megbíztak benne, hogy még a tanítványok kasszáját is rábízták. Ő gondoskodott róluk. Aggódott a szegényekért is. Fontosak voltak a számára. Egy nő egy pazarló tettét látva, aki összetört egy kenettel teli alabástrom szelencét, egy rendkívül drága kenettel teli szelencét, mindezt Jézus feje felett, majd a hajával törölte meg a lábát. Mikor ez történt, Júdás ezt mondta: „Miért nem adták el inkább ezt a kenetet háromszáz dénárért, és miért nem juttatták az árát a szegényeknek?” (Ján 12,5) Gondja volt a szegényekre? Nem, a Biblia azt mondja, hogy: „Ezt pedig nem azért mondta, mivelhogy a koldusszegényekre lett volna gondja, hanem mert tolvaj volt és önála volt a pénztár és amit abba adtak (dobtak) azt hord(oz)ta” (Ján 12,6). A Biblia szerint tehát tolvaj volt, őt csak a pénz érdekelte. Ennek ellenére a tanítványok megbíztak benne. Mikor Jézus azt mondta, hogy „Közületek egy elárul engem.”, az nem úgy volt, hogy a tanítványok ott ültek és ezt mondták: „Ja persze, tudom kiről beszél. Az lesz az, a horgas orrú ott. Mindig tudtam, hogy a horgas orr.”

Nem, nem ezt mondták. Hanem ezt kérdezték: „Talán csak nem én vagyok az, Uram?” (Mt 26,22) Ő ezt felelte: „Aki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el engem.” Júdás tette ezt. Ők nem azt mondták: „Hát persze.” Nem, mikor Júdás kiment, hogy elárulja Jézust, Jézus ezt mondta: „amit teszel, tedd gyorsabban!” (Jn 13,27). Ők azt gondolták, hogy azért megy el, hogy pénzt adjon a szegényeknek. Júdás annyira” jó ember volt.” Mindenkit átvért, kivéve Jézust.

Keressétek meg a Kolossé 4,7-et és figyeljétek meg, hogyan pecsételte meg Pál a jóváhagyását azokon, akik azt vallották, hogy Isten kegyelmében vannak. A Kolossé 4,7-től [olvassuk], és figyeljétek meg milyen módon biztosítja Pál jóváhagyásáról (támogatásáról) az egyes hívőket: „Minden engem illető dologról tudósítani fog titeket szeretett testvérem, Tükhikosz, ki hűséges szolga s nekem az Úrban rabszolgatársam. Őt éppen azért küldöm hozzátok, hogy megtudjátok dolgainkat, s hogy szíveteket felbátorítsa.” Ezek szerint Tükhikosz hűséges szolgáló és szolgatárs az Úrban. A 9. vers: „Onézimusszal a hithű és szeretett testvérrel együtt, aki közületek való” Látjátok manapság nem számít túlságosan, hogy ki jut hitre és hogy ki az, akit ajánlunk és ki az, akit nem. De akkor számított, mikor a keresztényeket oroszlánok elé dobták és megölték a hitükért. „mindent elmondanak az itteni dolgokról. Köszönt titeket Arisztarchosz. a fogolytársam, és Márk(osz), Barnabás unokaöccse (rőla már kaptatok meghagyásokat, ha megérkezik hozzátok, fogadjátok őt), és Jézus is, akit más nevén Jusztusznak mondanak, a körülmetélésből valók közül egyedül ők munkatársak Isten királyi uralma hirdetésében, akik segítségemre szolgáltak (mellém álltak). Köszönt titeket Epafrász, aki közületek való, Krisztus Jézus rabszolgája, aki mindenkor tusakodik értetek imádságaiban, (azért) hogy megállhassatok célba érkezetten és betöltsön benneteket Isten minden akarata, mert tanú(bizony)ságot teszek arról, hogy sokat fárad értetek és a laodiceaiakért és akik Hierapoliszban vannak. Köszönt titeket Lukács, a szeretett orvos [akit nem szükséges nektek bemutatnom] és Démász.” Démászon nem volt rajta az ajánlás pecsétje.

És ha tanulmányozzátok a 2. Timóteus 4,10-et, azt találjátok, hogy „mert Demász elhagyott engem, megszerette a mostani (világ)korszakot (aiont) és elment Thesszalonikába” Ez olyan, mintha Pál ránézett volna Démászra és azt gondolta volna: „Nos, nem igazán ismerlek téged. Valami nem stimmel veled. Nem fogom azt mondani, hogy „Ha Démász hozzátok jön, fogadjátok be.” „Démász elhagyott engem, mivel ehhez a (világ)korszakhoz ragaszkodott.” Egy hamis megtérő. Ő nem csupán visszanezett, hanem vissza is ment. Nem volt alkalmas Isten királyságára. A görögben az „alkalmas” helyén az „euthetosz” áll, mely azt jelenti, hogy „használatra kész”

(sz.sz. inkább: „jól elhelyezett”, alkalmas, hasznos, használható, megfelelő). Most tehát nagyon röviden átnéztük a hamis megtérés jellemvonásait. Ezután pedig nagyon röviden, mielőtt befejeznék, az igazi megtérés jellegzetességeit fogjuk átvenni.

A Máté 13,23 szerint ő az, aki hallja és megérti az igét. Ezért nagyon életbevágó, hogy használjuk Isten Törvényét a bizonyágtételben és a prédikációban. Mivel a Törvény nélkül lehetetlen megérteni az embernek az Isten előtti valódi állapotát. Csupán vízszintes megtérés történhet, nem pedig Isten szerinti szomorúság, amely megtérést szerez (2Kor 7,10). Nem érthetik meg, hogy Isten ellen vétkeztek, hanem azt gondolják, hogy hazugságukkal, lopásukkal csak az emberek ellen vétkeztek.

De mikor Dávid Bethsabéval vétkezett, azt mondta: „Ellened vétkeztem, egyedül ellened, és azt cselekedtem, ami gonosz a Te szemeid előtt” (Zsolt 51,6). A tékozló fiú is ugyanezt mondta: „Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened” (Luk 15,2). Pál is ezt „az Istenhez való megtérést” (sz.sz. az Istenbe irányuló gondolkozásmód megváltozást) hirdette (Apcsel 20,21), mert Isten a sértett fél. „Mert az Isten szerint való szomorúság megbánhatatlan gondolkozásmód megváltoztatást (más felismerésre térést) munkál az üdvösségre (megmenekülésre)” (2. Korintus 7,10) Ezért lehetetlen, hogy a Törvény nélkül Isten szerint való megszorodásra juss, mely megtérést szerezhetsz.

Ha Isten Törvényét használod a bizonyágtételben, akkor gyakran fogsz találkozni azzal, hogy a bűnösök a következőt mondják: „Értem már, hogy miről beszélsz. Így még senkitől sem hallottam ezt a dolgot.” Ez a reakció szinte minden alkalommal, mikor egyenként végigmegyek a Tízparancsolaton, és bemutatom, hogy azért van szükség a Megváltóra, hogy megmeneküljenek az eljövendő haragtól. Isten kitűzött egy napot, amelyen majd igazságosan ítéli meg a világot.

Hallgassátok meg a Máté 13,15-öt: „mert megkövérédett e népnek a szíve, nehezen hallanak a fülükkel, és szemüket behunyták, hogy szemükkel ne lássanak, fülükkel ne halljanak és szívükkel ne értsenek, nehogy megtérjenek (megforduljanak) és meggyógyítsam őket.”

Látjátok, ha előbb megértés van a szívben, csak utána jöhet a megtérés. Emlékezzetek az etiópai főemberre, akitől azt kérdezte Fülöp evangélista: „Érted is, amit olvasol?” Emlékezzetek a törvénytudóra, aki felállt és a következőt kérdezve kísértette Jézust: „Hogyan nyerhetek örök életet?” Jézus pedig így válaszolt: „A törvényben mi van megírva? Hogyan értelmezed?” Ezért, ha elmarad a Törvényből származó felismerés, akkor lehetetlen dolog az üdvözülés is, mivel a bűn a Törvény megszegése.

Pál mondta „Nem ismertem a bűnt, csak a törvény által.” Charles Finney pedig a következőt: „Úgy vélem, hogy a Törvény az a mérce, az az egyedüli mérce, amely által a bűn súlyossága lemérhető.” D. L. Moody mondta: „Ezért adja nekünk Isten a Törvényt, hogy felfedje előttünk a valódi állapotunkat.”

Voltam evangelizációs alkalmakon, ahol a szokásos pszichológiai manipulációt használják, a prédikátor a hitről vagy más bibliai történetről tanít, és akkor ott a prédikáció közepén ezt mondja: „Álljunk meg egy percre. Hajtsuk meg a fejünket és imádkozzunk. Vannak ma itt emberek, akik nem ismerik az Urat. Ma kell Jézusnak adnotok az életeteket.”

És lehet, hogy hirdeti a megfeszített Krisztust, de olyan alkalmakon is voltam, ahol Krisztus kereszthaláláról nem is volt szó. Nem volt szó a keresztről. Csak a hitről és arról, hogy „Jézusnak kell adnod a szívedet, mert van egy Isten alakú úr a szívedben (Pascal). Csak emeld fel a kezed, miközben mindenki lehajtja a fejét és becsukja a szemét. Senki nem figyel rád.” És mikor felemelik a kezeinket, azt mondja: „Láttam azt a kezet, Isten áldjon meg.” És aztán a következőt mondja: „Szeretném, ha mindenki felállna, és láttam azokat, akik feltették a kezüket. Most szeretném, ha előre jönnétek, amíg szól a zene, és amíg a segítők (lelkigondozók) kijönnek.”

Tehát kijönnek a segítők, mint akiket skatulyából húztak elő. Azért jönnek ki a segítők, hogy még könnyebbé tegyék a dolgot, miközben szól a zene. Az emberek elől felállnak. És amint a pásztor fenn állt a pódiumon, jól láthattam azoknak az arckifejezését, akik Jézusnak adták a szívüket. Nyoma sem volt Isten szerinti megszorodásnak vagy bűnbánatnak. Az alkalom után az egyik segítő ezt mondta: „Neked is ki kellett volna jönnöd, ott hátul.” Majd ezek lelkigondozták azokat, akik döntésre jutottak.

Nyoma sem volt tehát az Isten szerinti megszorodásnak. Az emberek ilyesmit mondtak: Hé, Berta, hihetetlen, hogy te is itt vagy!” „Ó, Fred, te meg mit keresel itt?” És azok arckifejezése, akik előre jöttek, valami

olyasfélét árult el, hogy „Hogy a fenébe kerültem ide?” De tényleg? Hiszen az előbb még a helyemen ültem, aztán történt valami és most itt vagyok elől.” Előre hozták őket valami pszichológiai manipulációval. Ennek az embernek 96%-os volt a visszaesési mutatója. Ez volt az utolsó alkalom, mikor megnéztem a statisztikáit, és nem hiszem, hogy a maradék 4% beépült volna. Vagy esetleg megmaradt egy keresztény társas klubban, nem tudom. Az igaz megtérő ezt mondja: „Jaj nekem! Végem van! Isten kegyelmezz nekem, bűnösnek!”

fordította: Czirják Zsuzsa

forrás: www.szerko.com